

ČETRNAEST STOLJEĆA OD SEOBA MUSLIMANA U ABESINIJU

Mustafa SPAHIĆ

UDK 28 (091)
327:28-67

SAŽETAK: Ove i naredne godine navršava se četrnaest stoljeća od kada je abesinski Negus (kralj) odbio da vrati muslimanske izbjeglice iz svoje zemlje. Njih 117 u rodnoj Mekki, bili su stravično mučeni i zlostavljani. Nakon četrnaest stoljeća muslimani iz Afganistana, Iraka, Sirije i drugih dijelova izloženi su stravičnom egzodusu u Evropu i Ameriku. Šta su tome osnovni moralni i politički razlozi i uzroci? Nakon 14. stoljeća od muslimanskih seoba u Abesiniju, živo je i aktuelno pitanje ko danas u svijetu igra ulogu mekkanskih pagana i ko širi priče o vjetrogonjama, mađioničarima i o religiji koja nema ništa, navodno, zajedničko ni s hrišćanskom ni s jevrejskom vjerom? Prognani muhadžiri iz zemalja Srednjeg i Bliskog Istoka, pronalaze utočište i bratski prijem kod ensarija koji podnose velike materijalne i ljudske žrtve kako bi ublažili tragediju svoje prognane braće. Ključnu ulogu nekadašnjih međinskih ensarija u primanju muhadžira iz Afganistana, Iraka i Sirije od 2011. godine u muslimanskom svijetu odigrale su: Turska, Liban, Jordan, Kuvajt, Emirati, Katar i Saudi Arabija. Sama Turska je prihvatila dva i po miliona muhadžira i to ju je koštalo 8 milijardi dolara.

Ključne riječi: hidžra, Srednji i Bliski Istok, svjetski etos,

Uvod

“O robovi i stvorenja koji vjerujete, Moja je Zemlja prostrana, zato se samo Meni klanjajte i robujte.” (Kur’an, 29:56).

U hijeropovijesnom i primordijalno-iskonskom smislu, Hidžra u sadržajnom normativno-formativnom, moralno-etičkom i značenjskom smislu znači i označava neprestano putovanje i približavanje ka Bogu, Izvoru, Iskonu i Smislu svega što valja kroz sticanje Njegovog zadovoljstva, milosti i zaštite pomoću vjere, religije, etike, kulture, činjenja dobra, odvratanje i sprječavanje od zla, istine, pravde, pravičnosti, povjerenja, saradnje, solidarnosti, sigurnosti, stabilnosti, razumijevanja, empatije, potpomaganja, altruizma,

plemenitosti, hrabrosti, iskrenosti, umjerenosti, mudrosti, znanja, obrazovanja, poštenog rada, upoznavanja, približavanja i udruživanja u ustavnoj zajednici u kojoj norme žive kroz institucije, vjera u srcima a moral na dušama ljudi. Takva Hidžra je Ibrahima a.s.:

“Pripremite za njega (Ibrahima) lomaču – povikaše – pa ga u vatru bacite! I htjedoše da ga na muke stave, ali Mi njih učinismo poniženim. Idem onamo gdje mi je Gospodar moj naredio – reče Ibrahim, On će mene kuda treba uputiti. I Lut jedini povjerovala u njegovu misiju i poslanstvo! Ja se selim (iz Babilona) i muhadžir sam onamo kuda mi Gospodar moj naređuje, jer je On, uistinu, silan i mudar.” (Kur’an, 29:26, 37:97-99).

U vjersko-povijesnom smislu Hidžra je kada jedan Božiji poslanik spašava svoj narod od uništenja od vladara zlotvora ili zločinačkog režima. Takvu Hidžru čini Musa a.s., prije 3200 godina, kada, Božijom milošću, pomoću i uputom spašava svoj Benu-Israil narod od polumilenijskog faraonovog ropstva iz Egipta u Palestinu preko Crvenog mora. To ropstvo je bilo strašno i užasno: “Zlostavljani smo – rekoše oni – prije nego što si nam došao, a i nakon što si nam došao! A Musa reče: Gospodar vaš će neprijatelja vašeg uništiti, a vas nasljednicima na Zemlji učiniti, da bi vidio kako ćete postupiti.” (Kur’an, 7:129).

Najjači dokaz koliko je to zlostavljanje bilo surovo, strašno i užasno,

jesto što ga Kur'an u detalje opisuje a to Kur'an rijetko čini nego samo događaje općenito naznačava:

I kada smo vas Benu Israil od faraona i njegovih ljudi izbacili, koji su vas najgorim mukama mučili i mušku vam djecu klali, a žensku u životu ostavljali – a to vam je bilo veliko iskušenje od Gospodara vašeg. I kada smo zbog vas more rastavili i vas izbacili, a faraonove ljude, na oči vaše, očigledno potopili. I pošto smo vas Mi od faraonovih ljudi izbacili, koji su vas neizmerno mučili, mušku djecu su vašu ubijali, a žensku vam u životu ostavljali – to je bilo teško iskušenje Gospodara vašeg. (Kur'an, 2:49 i 50 i 7:141).

Kur'an čak navodi vrijeme i detalje kako je teklo izbjavljenje i spašavanje israilskog naroda iz egipatsko-faraonskog ropstva:

I Mi objavismo Musau: Kreni noću s robovima Mojim ali bit ćete gonjeni. I faraon posla po gradovima sakupljače: Ovih je zaista malo i rasrdili su nas, a mi smo svi budni! I Mi ih izvedosmo iz vrtova i rijeka, iz riznica i dvoraca divnih. Eto tako je bilo i dadasmo da to naslijede (faraonovu zemaljsku moć) sinovi Israilovi. I onih kad se sunce rađalo sustigoše, ashabi (drugovi) Musaovi povikaše: "Samo što nas nisu stigli! Neće! – reče on, Gospodar moj je sa mnom, On će mi put pokazati. I Mi objavismo Musau: Udari štapom svojim po moru! – i ono se rastavi i svaki bok njegov bijaše velik kao brdo: I Mi onda tamo one druge približismo – a Musaa i sve one koji bijahu s njim (njegov narod) spasismo – i one druge (faraona i njegove ljude) potopismo. To je, zaista, pouka, a većina njih nisu bili vjernici, a Gospodar tvoj je doista, Silan i Mudar (Kur'an, 26:52-68.)

O ovome događaju po kome je snimljen film "Deset Božijih zapovijedi", najviše kazuju i svjedoče Biblija i Kur'an. Sva Biblija se sastoji iz Tevrata (Tore, Tenaha, Pentateuha, Septuaganite – Starog zavjeta, zatim Psalmi – Davidovih (Zebura), Novog zavjeta (Indžila), Proročkih Knjiga i Poslanica Apostola Pavla). Naravno o Musau (Mojsiju) najviše kazuje i svjedoči Petoknjžije ili Tenah (Tora)

koju sačinjavaju: Knjiga postanja, Knjiga izlaska, Knjiga brojeva, Levitski i Ponovljeni zakonik. Interesantno i za svjetsku povijest, misao i teoriju Kur'an najviše kazuje i svjedoči o dva naroda, faraonu i njegovom narodu, i Benu Israilskom (sadašnjem jevrejskom ili židovskom) zbog kojeg je, između ostalog, uništen faraon, njegov zločinački državni sistem i narod koji su Židove i druge narode držali u nepodnošljivom ropstvu. Gledano povijesno, Jevreji su, kao neuništeni narod, najviše pretrpjeli i preživjeli: egzekucija, nasilnih izmiještanja i preseljavanja, masovnih getoiziranja, klanja, ubijanja, urbicida, kulturocida, sakralocida, genocida, pa čak i holokaust ili šoah. Krenimo povijesnim redom: petostoljetno faraonsko ropstvo, polustoljetno asirsko – babilonsko ropstvo, dva raseljavanja u prvom stoljeću n.e. – iz Jerusalima i Palestine od Rimskih careva Tita i Vespazijana, treće raseljavanje i razbacivanje po čitavoj Evropi u drugom stoljeću n.e. od Tertulijana. Jevreji su osam stoljeća kao ravnopravni građani, čak i ministri, filozofi, u muslimanskom Endelusu živjeli. Kada je nastupila četverostoljetna inkvizicija sa Pirineja je prognano pet miliona muslimana i petsto hiljada Jevreja. Ni jedna tadašnja država Evrope nije primila ni uselila ni jednog jedinog Jevreja. Sve ih je primila i prihvatila, da naglasimo, islamsko-muslimanska Osmanska carevina bez ikakvog i ičijeg pritiska sa strane.

Upravo ove godine od početka oktobra do 14. oktobra 2015. godine Jevrejska zajednica u BiH, raznolikim i sadržajnim manifestacijama i aktivnostima obilježila 450 godina organiziranog i institucionalnog života Židova u Sarajevu i BiH. Kroz čitavu svoju povijest sve islamske zemlje i muslimanski narodi, kada su bili u kapacitetu, sve do 1948. godine, su primali, useljavali i pružali pomoć i zaštitu Jevrejima. Kako im na tlu Palestine uzvraća cionistički režim države Izrael dovoljno govori činjenica da je s tla Palestine od 1948. godine do 2015. godine prognano i po čitavom svijetu razbacano

pet miliona Palestinaca, na desetine i desetine hiljada ih je pobijeno, i da su Palestinci živa, dvonožna meta za svakog naoružanog Izraelca. Pri ovome je bitno napomenuti da režim Izraela potpuno ignorira sve rezolucije UN-a o Palestini i Palestincima i da u odnosu na njih se ne drži ni Božijih ni prirodnih ni pozitivnih zakona, niti bolnog i stravičnog iskustva vlastitog naroda.

2. Cionistički režim i tragedija palestinskog naroda

Užasnu tragediju palestinskog koja je povijesni nastavak tragedije jevrejskog naroda (a ta dva naroda potječu od dva Ibrahimova sina – Ismaila i Ishaka) lucidno uočavaju i priznaju pojedinci i malobrojne grupe ljudi: "Tragedija naroda Palestine je u tome što je njegovu zemlju jedna strana sila (Britanija) dala drugom narodu za stvaranje jedne nove države (Izraela)", piše mudrac i filozof Bertrand Russel. Što je bitno u svojoj dubini i širini tragediju Palestinaca, u ime neupitnosti cionističkog režima, uočavaju sve više i sami Jevreji: "Postojanje Izraela je sramotno za nas. Oni koji mrze vjeru i Boga osnovali su jednu državu, a nas nikada neće predstavljati. Ta zemlja koja postoji već 67 godina daleko je od vjere u Boga, to je zemlja osnovana (samo) radi nacionalnih i materijalnih interesa. Nakon svega što su uradili Palestini, ne mogu govoriti u naše ime", piše Hasidski Jevrejin Hamah David Feldman. Drugi Jevrej, Richard Falc, profesor na Princetonu piše: "Izrael se ophodi prema Palestincima onako kako su se nacisti u Drugom svjetskom ratu ponašali prema Jevrejima." Treći Jevrej, mudri i plemeniti rabin Uri Avnery uočava suštinu stvari: "Naposljedku, ovaj je rat (u Palestini 67 godina) i zločin protiv nas, protiv države Izrael." Četvrti Jevrej novinar i komentator "New York Timesa" Roger Cohen izražava javni stid zbog zločina Izraela nad Palestincima: "Nikad se ranije nisam osjećao tako očajnim zbog Izraela, toliko posramljenim njegovim akcijama i toliko

beznadnim u ikakav mir kojim bi mogla da se okonča dominacija smrti u korist mogućnosti za život." Peti Jevrej Ilhan Pappé napisao je knjigu "Etničko čišćenje u Palestini" za koju Ghada Karmi, također Jevrej, piše da predstavlja "Pionirsko istraživanje dobro čuvane izraelske tajne. Klasičnu historijsku nauku o tabu temi jednog od najistaknutijih izraelskih novih historičara." Ta knjiga kao ni jedna druga u svijetu detabuizira, razotkriva i razobličava državnu politiku, krvi i tla Izraela na tlu Palestine, koje su sami Jevreji bili žrtve 2500 godina.

Naime, ono što rade Ben Gurion, Golda Meir, Moša Dajan, Aba Eban, Jicak Rabin, Šimon Peres, Arijel Šaron, Ehud Barak, Olmert, Cipi Cipni i Benjamin Natanjahu nad Palestincima u 20.-om i početku 21.-og stoljeća, to su nad Jevrejima kroz povijest radili i faraoni Asiro-Babilonci i njihov car Nabukodonosor, rimski carevi: Vespazijan, Tit i Tertulijan, inkvizicija na Pirinejima pa i čitava Evropa do Francuske buržoaske političke revolucije i uglavnom ih je držala u getima i sa žutim trakama na rukama, a kruna svih zločina nad njima bio je nacizam i fašizam preko Hitlera u 20.-om stoljeću s genocidom i holokaustom ili šoahom – a muslimani i Arapi, bez obzira kakvi su, nikada nisu. Naprotiv, uvijek su ih primali i utočište i zaštitu im pružali. Sila i moć koju posjeduje režim Izraela bez ikakve ovosvjetske kontrole, nadzora i zakona nad golorukim Palestincima vodi Jevreje u masovno nasilje s obilježjima terora i spušta ih na nivo: Huna, Avara, Mongola, Tatare i zlotvora nad njima nacista i fašista, a Palestince vodi u nestanak. Ideološko-politički gledanje ovakve politike židovskih radikala, kako od strane desnice, ali i sekularne ljevice, genijalno uočava Noam Chomski, također Jevrej, intelektualac svjetskog glasa: "Kako je lahko ispuniti svoje moralne dužnosti žrtvujući tuđi život." Svjetski glas Jevreja koji se javno ne slažu s cionističkom politikom Izraela nad Palestincima ima najmanje dva značenja i poruke: Ti Jevreji kao glas savjesti svjesni su bolne i tragične

povijesti svoga naroda i upozorenja i mudraca koji kažu: "Narodi koji krenu na svoje komšije (Židovi na Arape ili Arapi na Židove svejedno) na svoje bližnje zaslužuju da nestanu iz historije", upozorava Emil Cioran. Židovi su živi egzemplar povijesti da progonjeni narodi, pored svega, prežive a progonitelji po pravilu nestaju. Posebno su opasni progonitelji i zločinci koji se kriju iza simbola i znamenja religije: "Ljudi su spremni svađati se zbog religije, ratovati i umrijeti za nju, samo nisu spremni da žive po njenim pravilima", lucidno uočava Charles Caleb Colton.

Jedan od gorućih problema čovječanstva, pored ostalih, su ljudi koji su spremni pod znamenjima i simbolima religije ubijati a nisu spremni živjeti po njenim pravilima. Zašto? Zato što religija, istina, pravda, mir, povjerenje, sigurnost, stabilnost, red, poredak, dobro, plemenitost, saradnja, solidarnost, ustavni poredak, pravna država s jedne i nepravda, nasilje, zulum, zastrašivanje, ucjenjivanje, nered, nesigurnost, terorizam, sukob i rat s druge strane ne idu zajedno. To su nepomirljive antinomije i aporije. S druge strane, javna osuda cionističke politike od jevrejskih autoriteta kakvi su: Noam Chomski, Roger Cohen, Ilhan Pappé, Ghada Karmi, Emil Cioran, David Feldman, Richard Falc, Uri Avnery samo povijesno potvrđuje nepobitnu i neupitnu Kur'ansku istinu: "U Musaovu (Mojsijevu) narodu uvijek ima nekih ljudi koji na temelju Istine upućuju i koji na temelju nje pravedno sude." (Kur'an 7:159).

3. Hidžra kao traganje za prostorom, slobodom i uvjeta za život

Onaj ko se iseli (Hidžru učini) Allaha radi naći će na Zemlji mnogo mjesta uprkos svojih neprijatelja i slobodu. A onome ko napusti svoj rodni kraj u ime Allaha sljedeći Poslanika Njegova, pa ga stigne smrt, nagrada neprestana od Allaha njemu je sigurna. A Allah mnogo pršta i milostiv je." (Kur'an, 4:100). Akademik Enes Karić mudro opaža

da sve ono o čemu Kur'an govori to će biti aktuelno i prisutno do kraja ovog svijeta. Tako je i s muhadžirima i izbjeglicama. Malo je naroda u povijesti koji nisu bili ili progonjeni ili progonitelji.

Drugi Božiji poslanik poslije Musa, a.s., koji je svoj Ummet bio prisiljen spašavati iseljenjem iz rodno mjesta bio je Muhammed, a.s. Kada je Poslanik pošao javno pozivati u Islam, uslijedili su napadi na muslimane u Mekki od svih značajnih, pogotovu aristokratskih porodica, iako su neki muslimani, pa i sam Poslanik (pleme Kurejš) bili iz njihovih redova. Bez obzira na to, često su roditelji, braća, sestre i najbliža rodbina bili najžešći neprijatelji muslimana. U najtežem položaju su bili nezaštićena muslimanska sirotinja i robovi koji su primili Islam. Njih su batinali i izlagali gole s kamenom na prsima na vreli pustinjski pijesak, vukli su ih po ulicama s užetom oko vrata i to podjednako muškarce i žene. Neki gospodari žigosali su svoje robove s užarenim gvožđem, samo zato što su muslimani, pri čemu su neki i podlegli. Bilala Habešiju mučili su posebno do besvijesti, na užarenom pijesku s vreli kamenom na prsima, samo zato ne bi li se odrekao šehadeta. Kada više nije mogao govoriti on je dizao prst potvrđujući Tevhid (monoteizam). Mučeni su bili i Ammr ibn Jasir i njegova majka Sumejja koja je podlegla mukama kao prvi šehid u Poslanikovom ummetu. Idolopoklonici su ubili: Haris ibn Ebi Haleha i Jasira a mučili su i zlostavljali na Remzi (logoru mučilištu, današnjem Gvantanamu) na desetine muslimana kako muškaraca tako i žena. Da bi izbjegli međusobne svađe i zamku krvne osvete, složili su se u tome da svaka porodica, unutar sebe progoni svoje otpale članove, a gospodari svoje robove. One koji nemaju porodične, rodovske i plemenske zaštite, može progoniti ko prvi stigne. Poslije toga, u nemogućnosti da pruži adekvatnu, efektivnu i efikasnu zaštitu Poslanik dozvoljava 615. i 616. ugroženim muslimanima da se iseles u Abesiniju.

Prvu grupu od 12 muškaraca i 4 žene predvodio je Usman ibn Afan a drugu sa 101 osobom predvodio je Džafer ibn Talib. Interesantna je Poslanikova poruka privremenim iseljenicima u Abesiniju: “Pođite u Abesiniju ako možete i ako želite. Tamo vlada kralj na čijem području nema tlačenja, to je zemlja istine, pravde i zakona. Ostanite tamo sve dok Bog ovdje ne učini život podnošljivim i dok ne stigne Božija pomoć.”

Doista, muslimani su od Negusa (cara) lijepo primljeni u Abesiniji. Kada su za to saznali mekkanski pagani šalju delegaciju u Abesiniju da povrate muslimane i da ih pobiju. Pred Negusom članovi te delegacije govore: “U Mekki se pojavio jedan opasan vjetrogonja i mađioničar (sahir) koji je posijao razdor među jednokrvenu braću, pripovijedajući neku novu vjeru koja nema ničeg zajedničkog ni s hrišćanskom ni s jevrejskom vjerom. Našlo se nekoliko lakoumnih ljudi i žena koji su pristali uz njega i od straha pobjegli iz svoje domovine. Da ovi nesretnici ne bi novom vjerom okužili i njegovu zemlju (i kontinent Afriku) i da čuvari tradicija Časnog hrama mogu po zaslugi kazniti i ove odmetnike (murtede), ukoliko se ne bi pokajali”, moli delegacija Negusa. Bez obzira na sugestije podobro podmićenih i plaćenih savjetnika od strane mekkanskih pagana, Negus je želio da čuje i muslimane prije nego što odluči kako će s njima postupiti – hoće li ih kao musafire (emigrante) zadržati u svojoj zemlji ili će ih nazad odakle su došli vratiti da budu pobijeni.

Ovim Negusovim postupkom i odnosom ispunjava se univerzalno kur’ansko načelo: “U svakom Ummetu (institucionalno na vrijednostima organiziranoj zajednici) ima ljudi koji druge na temelju Istine upućuju i koji prema njoj pravedno sude.” (Kur’an, 7:181).

“Kakva je ta nova vjera radi koje ste napustili svoju pradjedovsku”, obratio se Negus muslimanima. Ispred njih obratio se njihov predvodnik Džafer ibn Ebi Talib, jedan od prvih muslimanskih diplomata:

Vladaru, mi smo bili neuk narod. Naš narod je ogrezoao u tami elementarnog neznanja, poroka, iskvarenosti i umjesto vjere u Jednog Boga klanja se drvenim idolima (asnamima). U to nam Bog posla čovjeka iz našeg plemena i još od djetinjstva zbog svojih vrlina među nama cijenjena, El-Emina – vjernog i pouzdanog. On nam je objasnio i u ime Boga Jedinoga, da vjerujemo u Jednog i pravog Boga, da činimo dobra djela i dijelimo milostinju, da budemo iskreni i stalni na riječi, da budemo blagi i dobri prema svojim roditeljima i susjedima i da izbjegavamo silu i opačinu. Zabranio nam je sa ženama vanbračno općiti i u sirotinjska prava dirati. Mi smo mu povjerovali, ali naši zemljaci, koji se klanjaju okrutnim i lažnim bogovima ustali su protiv nas, mučili nas i progonili. Mi smo se sklonili u tvoju zemlju i pod tvoju zaštitu, dok dođe Božija pomoć. Ti nas sigurno nećeš izručiti ponovnom nasilju okrutnih idolopoklonika. Tako nam je rekao Resulullah, naš učitelj!

Kada je Džafer završio svoje izlaganje Negus je poželio da čuje nešto iz Kur’ana na što je Džafer proučio nekoliko ajeta iz sure En-Nisa. Nakon slušanja Kur’ana kralj reče: “To su riječi istoga Onoga koji je Hristu govorio, pa bih želio čuti kako vaš Kur’an govori o Isusu (Isa a.s.)” Tada mu je Džafer proučio 170., 171., i 172. ajet iz sure En-Nisa:

O ljudi, Poslanik vam je već donio Istinu od Gospodara vašeg, zato vjerujte, bolje vam je! A ako ne budete vjerovali, pa Allahovo je ono što je na nebesima i na Zemlji i Allah sve zna i mudar je. O, sljedbenici Knjige, ne zastranjajte u svom vjerovanju i o Allahu govorite samo istinu! Mesih, Isa, sin Merjemin, samo je Allahov poslanik i Riječ Njegova koju je Merjemi dostavio i Duh od Njega, zato vjerujte u Allaha i Njegove poslanike i ne govorite: Trojica su! Prestanite, bolje vam je! Allah je samo Jedan Bog – hvaljen neka je On – zar On da ima dijete?! Njegovo je ono što je na nebesima i ono što je na Zemlji, i Allah je dovoljan kao zaštitnik. Mesihu neće biti zazorno da prizna da je Allahov rob, pa ni melekim, Njemu najbližim, a one kojima bude zazorno da se Njemu klanjaju, i koji se budu oholili, i Allah će ih sve pred Sebe sakupiti.

Nakon Džaferovog učenja Negus, koji je kopt a svi su kopti monofiziti, je kazao: “Između toga i onog što naša vjera uči o Isusu (Isau) nema nikakve razlike. Stoga, vi muslimani ostanite ovdje koliko hoćete i vi ste svi pod mojom zaštitom.

3.1. Četrnaest stoljeća kasnije

Godina 2015. i 2016. navršava se 1400 godina ili četrnaest stoljeća od kada je abesinski Negus (kralj) odbio da vrati muslimanske izbjeglice iz svoje zemlje, njih 117, u rodnu Mekku, gdje bi bili stravično mučeni i vjerovatno poubijani od pagana. Evo nakon četrnaest stoljeća muslimani iz: Afganistana, Iraka, Sirije i drugih dijelova su milionske izbjeglice u Evropu i Ameriku. Šta su tome razlozi i uzroci? Oni su dvostruke naravi: unutrašnji i vanjski. Prvo je red navesti unutrašnje slabosti muslimanskih politika i država. Erik Margolis, veliki poznavalac i iskreni prijatelj islamskog svijeta navodi tri glavna pravila vladanja u muslimanskim zemljama: a) održava se na vlasti po svaku cijenu kršeći bilo koje stvarno ili potencijalno suprotstavljane; b) obogatiti sebe i svoju porodicu što je brže moguće i c) biti u milosti SAD, koje su postale krajnji garant većine režima u tom regionu.

Kako je to moguće? Bez obzira na to što je Islam sinteza i ravnoteža vjere i zakona, srca i uma u slobodi i bez obzira na to što je sloboda okvir i vanjska dimenzija Objave, muslimani više u čitavom svijetu žive u vanjskoj neslobodi. To je za muslimane sloboda od slobode sa stajališta sveukupne dimenzije života. Pošto je bez slobode nemoguća politika institucije, ustanove, red, poredak, sistem, znanost, civilizacija, to muslimani u odnosu na ostale naredbe svijeta žive nepolitički, nesistemski, neorganizirani, neznanstveni i negrađanski politički život. Na razini svjetskog duha, hegelijanski kazano muslimanski politički duh (koji ima potpunu podršku Zapada) u okviru djelatnog bitka, jeste na razini dječijeg doba. To jeste i to znači u političkom smislu da u muslimanskom svijetu samo

pojedinci slobodni i politički djelatni a svi ostali su podanici i činovnici plaćenici. To znači da kod muslimana u punom kapacitetu ne funkcioniraju ni institucije, ni ustanove, ni organi, ni forumi, ni sistem, ni red, ni poredak, nego gotovo sva vlast, norme, zakoni (iako muslimani vjeruju da je izvor: normi, zakona, principa vrijednosti Bog). Iako veliki broj ljudi na Zapadu vjeruje da su oni sami izvor normi bez Boga, u njih se sve norme smještaju, žive, otjelovljuju i održavaju kao institucije i ustanove u okviru ustavnog poretka. Kada se norme smještaju i žive u institucijama, u funkcionerima i činovnicima se formira normativna svijest, a u građanima normativna kultura, normativno ponašanje i odnosi. Bez obzira što muslimani vjeruju da je izvor normi Bog, zato što su im sve ustanove, organi, tijela, sistemi i institucije u nedostatku građanske i političke slobode, umrtvljene, nigdje u muslimanskom svijetu u dovoljnoj mjeri nije razvijena normativna kultura.

Prvo se mora razvijati normativna svijest kod onih koji upravljaju, moraju u punim političkim kapacitetima funkcionirati ustanove, organi, tijela i institucije. U nedostatku političkih sloboda, nefunkcioniranja ustanova, institucija, tijela i organa u nepostojanju normativne svijesti i odgovornosti kod funkcionera koji su plaćenici i normativne kulture, odnosa i ponašanja kod naroda neki muslimani posežu za dva radikalizma – prvi postaju servilni i odani upravljačima kao pravi podanici, a nisu lojalni institucijama niti gledaju na duh i slovo zakona, nego na volju moćnika i upravljača i drugi koji ne žele biti servilni a nemaju gdje biti građani, idu u vrstu ekstremnog radikalizma do nasilja i terora, gdje preko zamišljenog ili zacrtanog cilja ili ideala opravdavaju upotrebu svih pa i nasilnih sredstava. Oni zaboravljaju da Islam nije jezuitizam Ignacija Lojole prema kojem cilj opravdava upotrebu svakog sredstava. Prema Islamu, istovremeno mora biti na isti način valjan i cilj i sredstvo kojim se dolazi do cilja. Nema tog cilja i ideala

do kojeg se može doći zabranjenim sredstvima. To su unutrašnji izazovi i problemi političke naravi.

Ni kada je u pitanju socijalni plan i socijalna pravda, muslimani ne obraćaju punu pažnju na Poslanikove riječi da je siromaštvo pola nevjerstva. Pored izazova političke i socijalne naravi među muslimanima i prema sebi i prema drugima je pitanje vjernosti, povjerenja, sigurnosti, stabilnosti i života u miru. To mora biti muslimanski odziv na Allahov poziv.

Ova tri izazova: političke, socijalne i sigurnosne naravi su tri ključna unutrašnja faktora i razloga zašto su muslimani najbrojnije svjetske izbjeglice. Pri tome malo se ko ozbiljno osvrće na stvarno stanje u islamskim zemljama i među muslimanskim narodima. Od ideološko-političkih oblandi, konstrukcije i projekcije stanja u tim zemljama malo ko može dokučiti da se u tim zemljama i iz tih zemalja nalazi najveći broj i procent izbjeglica u svijetu, da te zemlje i narodi spadaju u najsiromašnije zemlje svijeta, da su u tim zemljama najveće stope nezaposlenih, nepismenih i neškolovanih ljudi. Da u malom broju od tih 56 zemalja postoji podjela vlasti na ustavnu, zakonodavnu i izvršnu, da je vlast ograničena ustavom i zakonom, da postoji i neupitna autonomija svake grane vlasti, da postoji provjera i kontrola vlasti preko redovnih izbora, preko opozicije, preko mandata, preko sve javnosti, medija i intelektualaca.

Slijedom toga, strukturu društva u tim zemljama, uprkos Kur'anu, Sunnetu, Šerijatu i Islamu, sačinjavaju vladar suveren nosilac političkog identiteta, digniteta i subjektiviteta, činovnici-plaćenici i narod-podanici. Tu slabo ima i građanskog, političkog, ali i civilnog društva odnosno nevladinog sektora. Sve ove okolnosti su plodno tlo za razne izme, radikalizme pa i naručene ekstremizme da bi se imao neprestani alibi za sve vrste intervencija u islamskim zemljama i muslimanskim društvima. Svi ti izmi ne mogu se ničim opravdati i dovode u pitanje institucionalni opstanak muslimana u svijetu. Mali broj iskreno dobronamjernih ljudi u

svijetu postavlja pitanje kako su to neke muslimanske zemlje s bogatim prirodnim resursima, i sa siromašnim stanovništvom u većini? Sve su to pitanja koja traže utemeljene odgovore a ne ideološke pamflete i etikete.

Muslimanski narodi neupitno i neopozivo jesu krivi za stanje u kome se nalaze ali ne samo oni nego i oni koji su izvana na bilo koji način doveli do tog i takvog stanja. Tako dolazimo do izvanjskih faktora, razloga i izazova. To je u skladu s onom Tolstojevom iz "Ane Karenjine" da nikada nijedna nesreća ne dolazi sama i kako god su sve sreće slične utoliko su nesreće različite. Da se ne ide u daleku prošlost dovoljno se osvrnuti na vanjske faktore i okolnosti u 20.-om stoljeću.

Uvod u to stoljeće su bili Prvi i Drugi balkanski rat u kome su Turci-Osmeni ne samo izgubili sve posjede na Balkanu koje su držali punih pet stoljeća nego je usput kao kolateralna šteta, po principu "generalnog trijebljenja Turaka iz naroda", kako je zapisao srpski historičar Stojan Novaković s Balkana od 2.400.000 muslimana za dvanaest godina, od 1912. do 1924. godine, na Balkanu ostalo svega 800.000 ili tek svaki treći. Ostali su pobijeni ili iselili u Tursku. Tada samo nisu stradali u BiH zato što je Bosna bila u sastavu Austro-Ugarske. Činjenice koje slijede najbolje objašnjava izjava Dizraelija, nekada ministra vanjskih poslova Engleske: "Velika Britanija nema ni stalnih prijatelja niti stalnih neprijatelja. Ali ima stalnih interesa." Vođene strateškom logikom interesa velike sile članice ANTANTE: Rusija, Francuska i Velika Britanija su u toku Prvog svjetskog rata 1916. godine međusobno podijelile teritorije Osmanske carevine: Francuskoj se dodjeljuje: Sirija, Liban i Adanski vilajet uz sve kolonije koje je već imala u Africi i Indokini; Velikoj Britaniji: Irak, Palestina, Kipar, kompletan Arabijski poluotok sa svim državama na njemu uz postojeće kolonije: Afganistan, Indiju, Iran i afričke zemlje: Egipat, Sudan, Nigeriju, Tanzaniju, Južnoafričku republiku, i neke druge a carskoj Rusiji bi pripala

današnja Turska, Srednja Azija, Kavkaz i tri baltičke zemlje. Oktobarska revolucija 1917. godine onemogućila je ratni plijen carske Rusije. Nevjerovatno i krajnje interesantno, skoro da nema ni jedne islamske zemlje i muslimanskog naroda koju su 1916. godina na jednoj lešinarskoj konferenciji međusobno dijelile: Rusija, Francuska i Velika Britanija, a da se danas u njoj: Pakistan, Afganistan, Irak, Sirija, Palestina, Liban, Libija, Egipat, Sudan, Jemen, Bahrejn, Egipat, Alžir, Tunis, Mali, Nigerija, krv ne proljeva i da iz njih ljudi bez nade u povratak bježe. Tri kolijevke ljudske civilizacije: Irak, Sirija i Palestina, na čijim teritorijama su se unazad 7000 godina nalazila najznačajnija svjetska carstva i civilizacije: Summer, Akad, Haldeja, Babilon, Asir, Palmira, Perzijsko i Bizantijsko carstvo, Emevijski i Abasijski hilafet danas u ruševine od zemalja, kolektivne svakidašnje grobnice ili kolektivni, kao Gaza, koncentracioni logori.

Da se vratimo na Prvi svjetski rat. Kada je 11. novembra 1918. godine okončan Prvi svjetski četverogodišnji rat, s njime je zaokružena kolonizacija i podjela svih islamskih zemalja i muslimanskih naroda, tako kada je zvanično proglašen kraj rata nije postojala nijedna nezavisna islamska zemlja i muslimanski narod u svijetu. Prvi koji su se dograbili kakve-takve slobode bili su Afganistan 1919. godine i Republika Turska 1923. godine. Zato što se prvi oslobodio i stekao nezavisnost Afganistan tu nezavisnost i slobodu, što agresijom izvana, što građanskim ratom iznutra neprestano plaća 35 godina, od 1980., kada je došlo do sovjetske agresije i okupacije. Dakle, dvadeseto stoljeće je razdoblje borbe islamskih zemalja i muslimanskih naroda za: političku, privrednu, kulturnu, ekonomsku i društvenu emancipaciju i oslobođenje. Ugaoni kamen i izazov za sve muslimanske narode i islamske zemlje Bliskog i Srednjeg istoka bilo je formiranje Rezolucijom UN-a države Izrael 1948. godine. Nije uopće problem i izazov formiranje te države nego parola pod kojom se ona formira: "Palestina je zemlja bez naroda a Jevreji su narod

bez države", iako i "Tora" kazuje i svjedoči da su tu Filistejci (Palestinaci) živjeli prije Jevreja. Još je opasniji i strateški cilj te države, Herc Izrael veličina od Nila do Tigrisa i Eufrata. Primjereno i prilagođeno tom cilju Oded Yinon, jevrejski strateg, polovinom 20. stoljeća planira, predviđa balkanizaciju, secesionizaciju i refeudalizaciju svih muslimanskih zemalja Bliskog i Srednjeg istoka, kao jedini način i put da Izrael formira dovoljno prostranu zonu – od Nila do Tigrisa i Eufrata, vlastite sigurnosti. Sve su to bile političke želje i teorijske vizije do ulaska Henrija Kisindžera u Stejt Department polovinom šezdesetih godina 20. stoljeća. On je glavni akter i promotor ove i ovakve politike unazad pola stoljeća, prvo kao savjetnik predsjednika SAD za nacionalnu sigurnost, a sedamdesetih godina i kao šef Stejt departmenta. Za njega Noam Čomski, možda najpoznatiji i najpriznatiji živi intelektualac u svijetu piše: "Kisindžer je sedamdesetih godina 20.-og stoljeća uspio uzeti pod kontrolu Srednji istok i shvatanje Veliki Izrael je došlo u primjenu američke politike (po cijenu desetina miliona arapskih izbjeglica) i od tog vremena do danas, i pored promjena 1973. godine, suština politike je ostala ista." Da bi se u bilo čemu razumjelo razaranje i uništavanje Sirije kao države i raseljavanje sirijskog naroda mora se imati na umu Kisindžerova izjava: "Bez Egipta nema rata a bez Sirije nema mira na Bliskom istoku." Da bi zavladao samo mir po potrebi i mjeri Izraela, Egipat je konzerviran i zamrznut vojnim udarom, a Sirija se poslije ove kataklizme kao država neće oporaviti ni za sto godina. Interesantna je sudbina te zemlje. Njome su muslimani vladali neprekidno 1282 godine i to od 636. do 1918. godine. Otkako je došla pod francusku upravu i utjecaj od Prvog svjetskog rata do sad se u toj zemlji dogodilo pet iseljavanja stanovništva:

- a) u toku Prvog svjetskog rata u Australiju;
- b) tokom velike sirijske pobune protiv francuske kolonijalne vlasti, od 1925. do 1927.

godine, kada su se Sirijci iseljavali u Bejrut, Kairo i Bagdad da bi se kasnije vratili;

- c) treća faza iseljavanja nastupila je u doba socijalističke unije, UAR-a, između Egipta i Sirije kada su Sirijci bježali u Liban i Jordan, 1960. godine;
- d) četvrta faza bila je od 1980. do 1982. godine kada je Hafez el-Asad na hiljade "Muslimanske braće" bagerima poravnao sa zemljom. Preživjeli članovi i simpatizeri "Muslimanske braće" bez povratka odlazili su u Evropu, Irak, Jordan i Saudijsku Arabiju;
- e) Peta faza, tragedija kozmičkih razmjera s milionima izbjeglica, po Evropi, Turskoj, Jordanu, Libanu, Saudijskoj Arabiji i Kuvajtu traje od 2011. godine i ne nazire joj se kraj.

Više je bilo seoba i egzodusa sirijskog stanovništva otkako je došla ta zemlja pod patronat Francuske u 20. stoljeću nego u svih prethodnih 13 stoljeća u kojima su muslimani držali vlast. To se odnosi na sve stanovnike Sirije uključujući i Jevreje i hrišćane i šiije, kojih ima od 20 do 30 posto. Kako da se ovo shvati i objasni?

Svojevremeno kada su 1974. godine islamsko-arapske zemlje uvele embargo na izvoz nafte za sve zemlje koje su u Oktobarsko-ramazanskom ratu između Izraela s jedne i Egipta i Sirije s druge strane, stale na stranu Izraela, barel nafte je na slobodnom tržištu za dva mjeseca poskupio deset puta. Tada su u svim zapadnim zemljama bili nepregledni redovi za naftu. Sigmund Sonenfeld, pomoćnik Kisindžera za Bliski istok predlagao je da odmah NATO intervenira i da Gvozdenim kišobranom okupira sve izvore nafte na Arabijskom poluostrvu i Iraku. Kisindžer je odbio taj prijedlog s obrazloženjem da bi NATO ispao agresor i da bi njegove članice morale snositi sve troškove. Predložio je drugu dugoročnu strategiju da se sve te zemlje dovedu u takvu bezizlaznu situaciju da budu prisiljene tražiti podršku i zaštitu isključivo o

svome trošku od NATO-a, a da Zapad sada kao zaštitnik a ne agresor ostvari sve svoje strateške, vojne, ekonomske, privredne i energetske ciljeve. Kisindžer je to ostvario tako što je, kako konstatira Eustance Mulins (Mulins je poput Čomskog i Sonenfelda Židov): "U vladi SAD na mnoga mjesta imenovao je cioniste." Najveća prirodna i geostrateška greška Sirije je što se graniči sa Izraelom i što Izrael na svu sirijsku golansku visoravan isključivo računa za sebe. Kako vispreno uočava akademik, profesor Esad Duraković: "Amerika decenijama, zapravo, ne kredira, već realizira izraelsku politiku na Bliskom Istoku." Arijel Šaron, bivši premijer Izraela i arhitekt masovnih zločina nad Palestincima u Sabri i Šatili, to na drzak i otvoren način priznaje: "Mi, Izrael (Jevreji), smo u SAD moćniji od Amerikanaca, samo što oni neće to da priznaju." A sadašnji premijer Izraela Benjamin Natanjahu kaže: "Ko je taj ko Izraelu može zabraniti izgradnju naselja na okupiranim Palestinskim teritorijama?"

3.2. Revizija historije i banalizacija zločina

Suma summarum, kao što je 19. stoljeće bilo obilježeno i određeno klasnim sukobom, klasnom borbom, dvadeseto stoljeće rasnim sukobima i rasnim borbama, u 21. stoljeće, pod parolom i paradigmom sukoba kultura i civilizacija, svijet je ušao borbom protiv takozvanog islamskog terorizma, oličenog institucionalno u El-Kaidi a personalno u već ubijenom Osami bin Ladenu. Da bi se poslije Afganistana potpuno obezglavili Irak i Sirija El-Kaida je ustupila mjesto ISIL-u – Islamskom hilafetu – najvećoj navodnoj opasnosti otkako postoji ljudski rod. ISIL je alibi za vojnu intervenciju desetina zemalja svijeta i za isprobavanje svih vrsta naoružanja osim atomskog a posljedice su razaranja Sirije i Iraka i milioni izbjeglica iz tih zemalja. Prije početka klasične vojne invazije na Irak u proljeće 2003. godine, tadašnji američki predsjednik Buš mlađi je pred čitavim svijetom ustvrdio da

Irak posjeduje: atomsko, hemijsko i biološko naoružanje. Kasnije će američkoj, ali ne i iračkoj naciji koja je žrtva agresije, izvinuti se i priznati da Irak ne posjeduje ni atomsko ni hemijsko ni biološko naoružanje. Vrhunac medijske satanizacije Islamskih zemalja i muslimanskih naroda predstavlja izjava sadašnjeg premijera Izraela polovinom oktobra 2015. godine, Benjamina Natanjaha na 37. Svjetskom cionističkom kongresu u Jerusalemu:

"Hitler je samo želio da protjera Jevreje iz Evrope, ali mu je muftija Palestinski hadži Amin el-Huseini savjetovao da ih spali. Hitler nije želio da istrijebi Jevreje u to vrijeme. On je želio da ih protjera. I hadži Amin el-Huseini je došao kod Hitlera i rekao mu: "Ako ih vi protjerate, svi će doći ovamo (Palestinu). Pa šta da uradim s njima? – upitao je Hitler. A Huseini je odgovorio: Spalite ih!"

Ovo je najveća i najmonstruoznija laž izrečena unazad sto godina. Naime, čitav svijet zna da je osnivački Kongres nacional socijalističke partije, čiji je vođa i osnivač od početka do kraja bio Adolf Hitler, održan 1920. godine. Na tom osnivačkom Kongresu platforma i program te stranke je Hitlerova knjiga "Mein Kampf". U toj knjizi on je izložio jasan nacističko-rasističko-fašistički program i plan o istrebljenju Židova, Roma, i nekih slavenskih naroda. A Jerusalemski muftija el-Huseini nikada se s Hitlerom nije sastao do novembra 1941. godine. Ovom izjavom premijer Izraela banalizira, relativizira, i poriče nacističko-fašistički genocid, holokaust, ili šoah nad Jevrejima. To je čista blasfemija i najveća moguća uvreda, poniženje i sramota za Jevrejski narod od njihovog vlastitog premijera. Hoće li se njemu suditi za antisemitizam kako se sudi svakom onom ko poriče nacistički genocid nad Jevrejima. Ukoliko on ne bude za to sankcioniran, s kojim pravom onda suditi drugim ljudima koji to isto čine.

Iz razloga istine i pravde kao veliki državnik i politički vizionar, Natanjaha je demantirala Angela Merkel,

njemačka kancelarka: "U ime federalne (savezne) vlade i svoje lično ime, mogu reći da znamo ko je bio odgovoran. Odgovornost je na nacional-socijalistima (ne na Palestincima i muslimanima) za odvajanje od civilizacije, što je bio Shoah. Mi smo uvjereni da se ovo mora prenosi stalno na buduće generacije kroz, na primjer, školovanje, i zato mi ne vidimo nikakav razlog da promijenimo naš stav o historiji kada je riječ o ovom pitanju."

Sličan odgovor ranije je dao i glasnogovornik njemačke kancelarke Steffen Seibert:

"Nema nikakvog razloga da mijenjamo naš stav o historiji. Svi Nijemci znaju historiju ubilačke rasističke manije nacista koja je dovela do odvajanja od civilizacije i holokausta. To se iz dobrog razloga izučava u Njemačkim školama jer se ne smije zaboraviti i ne vidim zašto bi to trebalo mijenjati. Mi znamo da je odgovornost za ovaj zločin protiv čovječanstva na Njemačkoj i na nama samima."

Zbog onoga što radi na tlu Palestine nad Palestincima, Natanjahu ima životnu potrebu da vrši reviziju, projekciju i rekonstrukciju povijesti i da sve nacističko-fašističke zločine sa nacista prenese na Palestince i muslimane. Ali šta: Irak, Iran, Alžir, Bahrein, Kuvajt, Katar, Sirija, Libija, Ujedinjeni arapski emirati imaju? Posjeduju naftu i plin – energiju, gorivo i dušu moderne civilizacije a nemaju vojne kapacitete da to odbrane. Šta imaju i posjeduju druge muslimanske zemlje i prirodne ljepote i klimu: Egipat i Turska se rasprostiru na dva kontinenta – iz Turske se ulazi u Evropu iz Azije, i iz Evrope u Aziju, odvajkada se preko Sinaja iz Azije putovalo u Egipat i Afriku i obratno. Najznačajniji morski prolazi svijeta ili okeanska usta čovječanstva: Bosfor, Dardaneli, Suec, Hormuz, Babel-Mandep i Malaka su u muslimanskim zemljama, a Gibraltar i Otrant su jednom stranom, vezani za muslimanske zemlje. To su geostrateške žile-kucavice svijeta. Kako su davno izmiješane nebeske i zemaljske karte, kako iza velikih riječi

i zaklinjanja u načela demokratije i vladavine prava i pravne države najčešće u grmu čuče konkretni interesi i kako velike sile ne mogu dozvoliti sebi luksuz da imaju vječne prijatelje nego samo vječne interese, jasna je činjenica da SAD i Zapad, uz pomoć horor lutki koje se danas zovu El-Kaida, sutra ISIL preko sutra Islamistan neće muslimanske zemlje prepustiti same sebi sve dok imaju: naftu, plin, prirodne resurse, geostrateški položaj i dok se graniče sa Izraelom. Zašto da okrenu glavu od Libije kad ima takvu klimu i toliko nafte? Ili da se odreknu Afganistana koji ima najbolju i najčistiju slatku vodu u svijetu.

S druge strane stereotipije i zablude o Islamu i muslimanima u svijetu su neizbrisive i upotpunjuju se novim slikama. Na svjetskoj sceni je holivudizacija svijeta u kojoj je glavni tok i proces indijanzacije dvije milijarde muslimana a indijanzacija je nemoguća bez tribalizacije svijesti tih ljudi. Kada se tribalizira svijest ljudi oni se ni na jednom planu života ne mogu organizirati, braniti, solidalizirati i pomagati izvan roda i plemena. Na principu tribalne svijesti uništeni su Indijanci u sve tri Amerike jer nikada ni jedno pleme i rod, bez obzira na opasnosti od bijelog čovjeka, nije jedno drugom priteklo u pomoć. Svako je uništeno uz aktivnu pasivnost drugog. Tako dok se čovječanstvo uvezuje i ujedinjava muslimani se iznutra rastaču i izvana razilaze i cijepaju po svim osnovama. U muslimanskim društvima žive teško međusobno povezive grupe i suvereni, činovnici-plaćenici i podanici a najmanje ima građana i civilnog društva. U političkoj neslobodi u okviru tribalne svijesti najlakše je manipulacijom izvršiti pitbulizaciju ili potpunu dresuru individualne svijesti koja kao i bik u areni reagira samo na izvanjske strateški planirane, konstruirane i projektirane podražaje i nadražaje. Takva je reakcija te svijesti na takozvane poslanikove karikature. Oni koji crtaju te karikature žele kroz reakcije muslimana da muslimane

u očima svijeta prikažu kao fanatike i teroriste. To im nije teško postići jer unaprijed deset godina znaju kako će muslimani s tribalno – pitbulskom svijesću reagirati. Tako se postiže globalna svjetska satanizacija muslimana. Oni muslimani koji imaju moć i vladaju, tretiraju se kao diktatori-satrapa, činovnici kao plaćenici, narod kao podanici, a tribalno-pitbulizirani divljaci kao teroristi. Prava zajednica i harmonično društvo se rastaču. Međutim, ne treba zaboraviti da je kriza i poremećenost svijeta u kome su trenutno i svojom i tuđom krivicom najveće žrtve i izbjeglice muslimani, strukturalna i sveobuhvatna i to je kriza počupanih repera ili izgubljenih identiteta i upropaštenih legitimiteta.

3.3. Mogu li se žicom i ogradom zaštititi evropske kulturne vrijednosti

Nakon 14. stoljeća od muslimanskih seoba u Abesiniju, živo je i aktuelno pitanje ko danas u svijetu igra ulogu mekkanskih pagana i ko širi priče o vjetrogonjama, mađioničarima i o religiji koja nema ništa, navodno, zajedničko ni s hrišćanskom ni s jevrejskom vjerom? Tu ulogu ni od koga ni pozvan ni prozvan preuzeo je na sebe mađarski premijer Viktor Orban. Njemu nije dovoljno što na granici svoje zemlje podiže betonske zidove, ograde od bodljikave žice i koju čuva policijom i vojskom nego veoma često u svojim javnim izjavama vrijeđa religiju Islam i ponižava dvije milijarde muslimana. Evo njegovih riječi u Focusu: "Islam duhovno ne pripada Evropi i ta religija utvrđuje pravila nekog drugog svijeta. Islam nikada nije pripadao Evropi, već je u nju došao nepozvan. Ogradom mi štitimo evropske kulturne vrijednosti. Duhovno gledano, Islam ne pripada Evropi. To je korpus pravila nekog drugog svijeta." Na ove riječi premijera Mađarske, zemlje članice EU i NATO saveza, može se lahko i jednostavno odgovoriti. Ne samo Islam, nego ni jedna relevantna svjetska religija: Judaizam, Kršćanstvo, Hrišćanstvo, Budizam, Hinduizam, Veda-Hinduizam, Brahma-Hinduizam,

Upanišade-Hinduizam, Konfučionizam ili JU religija, Taoizam, Mazdeizam, Šintoizam, nema svoj korijen i rodno tlo u Evropi nego u Aziji. Ustvari, Orban od Islama traži nemoguće. Pa na prvim časovima kršćanskog katehizma se uči da je rodno tlo Kršćanstva, ne Evropa, nego Betlehem, Nazaret, Palestina tj. Azija. Onog ko poznaje povijest širenja Kršćanstva jasno je da se ono puna tri stoljeća u Evropi širilo tajno i ilegalno a da su kršćani bili optuživani, kažnjavani, osuđivani, proganjani, spaljivani i ubijani za sva zla i nesreće u Rimskom carstvu. Neron ih je čak optužio da su zapalili Rim u prvom stoljeću n.e. Ulogu Nerona, u blažoj formi, u 21. stoljeću, samo ne nad kršćanima nego nad muslimanima, preuzima Viktor Orban. Za ljude ovakve svijesti Bodrijar je poodavno primijetio: "Savremena Evropa će, očigledno nastati iz istrebljenja muslimana i Arapa ukoliko ne prežive kao emigranti." Doista, teško je procijeniti da li iza Orbanovih riječi stoji više mržnje, zlobe, neznanja, kleronacionalizma, šovinizma ili političkog nacionalizma, fašizma i nacizma. Kako drugačije shvatiti i razumjeti njegove riječi: "Međutim, ako nametnemo zapadnu demokratiju gdje ona nešto strano, nećemo uspjeti. Zatim, tu neće cvjetati sloboda, nego će ono malo što je bilo biti sahranjeno. To je gorka pouka Arapskog proljeća."

Ovo nije ni tačno ni istinito. U Alžiru je narod 1991. godine glasao po svim uzusima zapadne demokratije. Zapadne zemlje na čelu s Francuskom stopirale su tu demokratiju. Ista stvar je bila u Egiptu 2011. godine. Sve je bilo u okviru ustavne demokratije po zapadnoj proceduri. Kada je za predsjednika Egipta demokratskom većinom čitave nacije izabran Muhammed Mursi, samo zato što je iz "Muslimanske braće", francuski filozof Anri Levi, simbol i ikona evropske demokratije bez ikakvog zazora i političkog stida izjavljuje – i pored toga što je Mursija izabrala većina demokratskim putem, on neće biti predsjednik Egipta. Da li bi to smio izjaviti i za jednog izabranog predsjednika u Evropi? Kako

u povijest i političku teoriju potpuno neupućeni Orban može tvrditi da će pružena demokratija muslimanima u njihovim društvima sahraniti slobodu, kada su muslimani na temelju Islama osam stoljeća, od 711. do 1492. godine vladali Pirinejima i tamo je vladao mir, stabilnost, sigurnost, red i pravni poredak i društvo je bilo multietničko, multireligijsko, multikulturno a muslimani koji su imali potpunu vlast nikada nisu postali i bili većina.

Nisu ni građani Egipta 2013. godine srušili demokratski izabranog predsjednika nego vojna hunta na čelu s generalom Sisijem uz presudnu podršku Zapada, a posebno SAD. Bez obzira što mađarski premijer danas zastrašuje Evropu Islamom i muslimanima kao što su mekanski pagani prije 14 stoljeća pokušali tim istim Islamom i tadašnjim muslimanima zaplašiti Abesiniju i Afriku mnogo je više Evropljana od imena i ugleda koji se sada stavljaju u ulogu nekadašnjeg pravednog i plemenitog vladara Negusa. Za sadašnjeg papu Franju, čovjeka svjetske vizije, iskustva i plemenitih pobuda, glavni evropski, svjetski i općeljudski problem je pohlepa, a ne bilo koja religija pa ni Islam:

Kapitalizam i profit nisu đavolski ukoliko im se ne klanjamo. U svakom slučaju, ukoliko su novac i profit po svaku cijenu postali idoli koje obožavamo i ukoliko je pohlepa osnova našeg društvenog i ekonomskog sistema, onda naše društvo ide u propast. Čovječanstvo mora da se odrekne obožavanja novca i umjesto toga u centar stavi ličnost, opće dobro i buduće generacije koje će nastaniti zemlju poslije nas. Svjetska ekonomija, kakva je danas, je neodrživa. U odnosu na ratove u Iraku i Siriji, s obzirom na vanrednost situacije, ali i da riješi i otkloni uzroke sukoba. Hajde da se zapitamo zašto ima toliko rata i nasilja. Ne zaboravimo licemjerstvo svjetskih sila koje govore o miru, a ispod stola prodaju oružje.

Kakve veze ima Islam sa svjetskim licemjerstvom i janusovštinom svjetskih sila i s pohlepom i slijepom gramzivošću onih čija su srca ispunjena zlatnim teletom? Njemački

teolog i intelektualac svjetskog glasa Hans Kung se umjesto posesivnosti, sebičnosti, egoizma, škrtosti, pohlepe i gramzivosti zalaže za svjetski etos i svjetski dijalog religija i naroda:

“Postoje norme koje nadilaze granice pojedinih kultura, a na osnovu religijskih i etičkih tradicija vrijede u različitim dijelovima svijeta. Moj interes je uvijek bio da se one prenese u svijet ekonomije. Manifest o globalnom ekonomskom etosu ili općesvjetskim zajedničkim pravilima kojih bi se privredni akteri trebali pridržavati je bio izrađen dok još nismo znali da će doći do ove posljednje krize, ali smo bili svjesni da svjetska ekonomija ne funkcionira prema sigurnim pravilima u koja su mnogi ekonomisti i političari vjerovali. Etička okosnica za ekonomiju da bi se spriječile krize je potrebna zato što su potrebne tri stvari da bi ekonomija funkcionirala: tržište koje funkcionira, institucije koje funkcioniraju i upravo moral. U periodu krize se vidjelo da u nedostatku morala mogu biti načeta i ostala dva faktora. Moralnost u privredi nije ukras od šlaga. Moralno-etičko okvirno uređenje mora biti oslonac, kako za ekonomsko tako i za državno uređenje. I davati im impulse. Na pitanje da li funkcioniranje države i institucija ovisi o moralnosti Kung odgovara: Ali naravno! Ova nam kriza nudi eklatantne primjere za to. Laži i prevare su postojale u politici, na Wall Streetu i u svim drugim privrednim oblastima. Ako ste u vremenu propasti morala, onda se ne smijete čuditi kada se to prenese na institucije i tržište. A šta vas ispunjava nadom da će vaš “Manifest” djelovati? Odgovor: Šta bi bilo od svijeta kada, jednostavno rečeno, ne bismo imali Deset zapovijedi? Šta bi svijet bez Deklaracije o ljudskim pravima UN-a? Naravno da će se uvijek raditi protiv tih normi. Etos nije stvarno stanje, to je traženo stanje, ali uprkos tome, ona nije maglovita teorija, nego vrlo praktična stvar. Nema mira među narodima bez mira među religijama. Nema mira među religijama bez

dijaloga među religijama. Nema dijaloga među religijama bez istraživanja temelja u religijama.”

Ovdje je neophodno navesti da je polovinom sedamdesetih godina dvadesetog stoljeća nekadašnji njemački kancelar, predsjednik Svjetske socijaldemokracije, antifašista, vizionar, političar, državnik i dobitnik Nobelove nagrade za mir u okviru Svjetske socijaldemokracije, Vili Brant bio pokrenuo izradu svjetske platforme i programa za rješavanje svjetskih ekonomskih, privrednih, monetarnih, finansijskih i socijalnih problema i razlika između nedopustivo bogatog, pohlepnog, gramzivog i sebičnog Sjevera i nedopustivo siromašnog, očajno bijednog Juga. Još tada je to u svjetskim okvirima procijenjeno kao nedopustivo stanje koje ugrožava svjetski mir, red, poredak, sigurnost, stabilnost i povjerenje u svijetu. Intervencijom i blokadom velikih sila i najbogatijih zemalja svijeta Brantova vizija, platforma i projekat su odbačeni i bačeni na smetlište historije i umjesto nepomirljivih aporija i antinomija između bogatog Sjevera i siromašnog Juga, problem je prebačen na sukob civilizacija u kome Islam postaje glavni svjetski problem a muslimani postaju Indijanci 21.-og stoljeća.

3.4. *Negus našeg doba*

Početak oktobra 2015. godine njemačka kancelarka Angela Merkel preuzela je ulogu abesinskog Negusa i stala u zaštitu muslimanskih izbjeglica i religije Islama u Evropi:

“Mi istočni Evropljani – i sebe smatram jednom od njih – vidjeli smo da izolacija ne pomaže. Izbjeglice neće zaustaviti podizanje ograda jer sam i sama dovoljno dugo živjela iza zida. Pomalo me rastužuje to što upravo oni koji se mogu smatrati sretnim što su doživjeli kraj hladnog rata sada misle da mogu da se potpuno izuzmu iz izvjesnog razvoja globalizacije. Šokirana sam tom bizarnošću. I zato moramo o tome i dalje da pričamo, kao prijatelji. Odbijanje prihvatanja izbjeglica kao stvar principa je, izvinite što ću biti otvorena,

opasno po Evropu. Nije prihvatljivo imati slobodno kretanje robe i ljudi, a da neke zemlje kažu ne možemo ovo, ne možemo ono, ne možemo da primimo Sirijce, jer još nismo spremni. Ko smo mi da branimo kršćane širom svijeta ako kažemo da nećemo prihvatiti muslimane ili džamiju u našoj zemlji? To tako ne može.” Ključnu ulogu nekadašnjih medinskih ensarija u primanju muhadžira iz Afganistana, Iraka i Sirije od 2011. godine u muslimanskom svijetu odigrale su: Turska, Liban, Jordan, Kuvajt, Emirati, Katar i Saudi Arabija. Sama Turska je prihvatila dva i po miliona muhadžira i to ju je koštalo 8 milijardi dolara.

Ulogu tih zemalja i potrebu da im se pomogne u zbrinjavanju izbjeglica od Evropske unije ističe i Angela Merkel:

Turska bez sumnje ima ključnu ulogu u ovoj stvari. Nećemo biti u stanju da dovedemo u red i suzbijemo priliv izbjeglica bez saradnje sa Turskom. EU mora da pomogne Turskoj da bolje brani svoje granice i da se bori protiv krijumčara u vodama između Turske i Grčke. Nije pretjerivanje ako taj zadatak nazovemo historijskim testom za Evropu. Evropa mora da pokaže solidarnost jer je svaka druga opcija osuđena na neuspjeh. Zatvaranje granica Evropske unije samo predstavlja iluziju u 21. vijeku, kao što je internet.

Pristup Angele Merkel ovom pitanju i problemu kako je nekada postupio Negus ima za rezultat i posljedicu da će Njemačka prihvatiti milion izbjeglica, sama više od čitave Evrope. I generalni sekretar UN Ban Ki-moon poziva na globalnu solidarnost prema izbjeglicama: “Nadam se da će EU, kao i Italija, nastaviti da pokazuju globalnu solidarnost.” Očigledno je da je doskora sva Evropa i EU potcjenjivala i ignorirala ulogu Turske, Jordana i Libana oko prihvatanja i zbrinjavanja izbjeglica.

To je naljutilo i izazvalo oštru reakciju turskog predstavnika Tajipa Erdoana:

Evropska unija se kasno probudila kada je u pitanju značaj Turske

u prijemu talasa sirijskih izbjeglica i ključna je uloga naše zemlje u rješavanju izbjegličke krize. EU je neiskrena u razgovorima oko ulaska Turske u EU, uprkos nedavnim pomacima. Zapad i Evropa se po pitanju sigurnosti i stabilnosti oslanjaju na našu sigurnost i stabilnost. Oni su to sada prihvatili. U razgovorima koje sam prošle sedmice vodio u Bruxellusu, oni su prihvatili sve to. Ništa od toga ne može se dogadati bez Turske. Ako je to tako, zašto nas ne prime u EU? Problem je jasan, ali oni nisu otvoreni. Turska je na rješavanje izbjegličke krize do sada potrošila osam milijardi dolara, a do sada smo od svjetske zajednice primili pomoć od 417 miliona dolara. U Turskoj se nalazi 2,2 miliona Sirijaca i 300.000 Iraca.

I turski premijer Ahmet Davtulu u susretu s njemačkom kancelarkom je istakao da je međunarodna zajednica Tursku ostavila samu i na cjedilu: “Nažalost, Tursku je međunarodna zajednica ostavila samu što se tiče podjele tereta. Zadovoljni smo što sada postoji bolji pristup”, pohvalio je njemačku kancelarku što nije okrenula glavu po tom pitanju. Kada je mečka svjetskih izbjeglica zakucala pred vratima EU ona je urgentno odobrila Turskoj i drugim susjednim zemljama 3 milijarde eura za izbjeglice i otvorila je poglavlja 17., 23. i 24. u pregovorima oko prijema Turske u Evropsku uniju.

Zaključak

Na kraju, hladne glave, vrućeg srca, smirene duše, pri punoj svijesti i pameti ističem i podvlačim da je budućnost i perspektiva čovječanstva u dijalogu među religijama, dijalogu među narodima, kulturama, civilizacijama i tradicijama u globalnom ekonomskom etosu ili općesvjetskim zajedničkim pravilima, u zajedničkim svjetskim moralno-etičkim principima, u globalnom i zajedničkim ekonomskim, privrednim, monetarnim i pravnim normama i zajedničkim svjetskim političkim i institucionalnim formama. Svi se ljudi u otvorenom svijetu moraju zalagati za svjetski mir,

za svjetsko razumijevanje, za svjetsko povjerenje, za svjetsku sigurnost, za svjetsku saradnju, solidarnost i ispomaganje, za svjetski ustavno-pravni i zakonski red, poredak i sistem, za svjetsku javnost, komunikacije i saobraćaj, za svjetsku privredu, ekonomiju, finansije, trgovinu i biznis, za svjetsku brigu i zaštitu osnovnih i neupitnih vrijednosti i dobara svih ljudi kao što su: vjera, religija, sloboda, život, imovina, čast, dostojanstvo, um i razum, potomstvo, spoznaja, znanje, rad, kretanje, sloboda, pravda, ravnopravnost.

Svi ljudi su stvoreni od istog Stvoritelja, svi potječu od zajedničkog praoca Adema, svi hodaju po istoj zemlji od koje su stvoreni i u koju se vraćaju, svi piju istu vodu, sve ih obasjava isto sunce, svi udišu isti zrak, svi se moraju zalagati za iste uvjete života i boriti protiv bijede, gladi, siromaštva, jer im je svima život drag na isti način i imaju istu sudbinu, početak i kraj i svi su potrebne iste osnovne stvari, faktori i uvjeti života da bi bili živi. Svi smo dužni u okviru svojih mogućnosti pomoći, zbrinuti i zaštititi bolesnog, nemoćnog, putnika namjernika, emigrante, migrante, izbjeglice, progonjene i ugrožene. Budućnost svijeta i života nije u ograđivanju betonskim zidovima, bodljikavim žicama, vojsci i policiji na granicama. To je odlika feudalizma. Kada se događaj ponavlja, kako primjećuje Hegel, to nije povijest nego farsa. Da je mađarski premijer Viktor Orban rođen u feudalizmu on bi bio povijesna ličnost. Ovakvo je samo farsično-politička karikatura. Za njega Neven Šimac kaže: “Taj čovjek ne može biti naš prijatelj, jer je sramota Evrope.”

Neovisno od svega, Hidžra u moralno-etičkom pogledu u odnosu na svakog pojedinca je permanentno činjenje dobra u ime Boga i biti na korist ljudima i ostavljati, napuštati i kloniti se svega što je zlo, šteta i otežanje života ljudima. Neka muslimanima bude ono što misle i žele drugima, a drugima neka bude ono što misle i žele muslimanima.

Izvori i literatura

- Korkut, Besim. *Kur'an s prijevodom*, (1992), Sarajevo
- Spahić, Mustafa. (2000) *Povijest islama*. Sarajevo: Bookline d.o.o.
- Pappe, Ilan (2008). *Etničko čišćenje u Palestini*. Prijevod: Adis Salihović,
- Nazifa Savčić. Sarajevo: Bookline d.o.o.
- Internet*
www.oslobodenje.ba
http://balkans.aljazeera.net
- <https://www.radiosarajevo.ba>
<http://hms.ba/dr-neven-simac-europa-stari-gubi-snagu-doseljenici-su-novi-poticaj>
<http://www.federalna.ba/bhs/vijest/144949/nakon-izjave-izraelskog-premijera-netanyahua>

الموجز

أربعة عشر قرنا على هجرة المسلمين إلى الحبشة

مصطفى سباهيتش

يصادف هذا العام مرور أربعة عشر قرنا على حادثة رفض النجاشي ملك الحبشة تسليم المهاجرين المسلمين، الذين كان عددهم ٧١١ مهاجرا، وكانوا قد فروا من مكة هربا من التعذيب والاضطهاد الفظيع. وبعد أربعة عشر قرنا، يتعرض المسلمون في أفغانستان والعراق وسوريا وأجزاء أخرى من العالم الإسلامي لحملة تهجير بشعة باتجاه أوروبا وأمريكا، فما هي الدوافع والأسباب الخلقية والسياسية الأساسية لذلك؟ وبعد أربعة عشر قرنا من هجرة المسلمين إلى الحبشة، يبقى السؤال الحي والراهن: من الذي يلعب اليوم دور مشركي مكة ومن ينشر القصص عن المتبحرين والسحرة وعن الدين الذي لا صلة له حسب زعمهم بالديانة النصرانية أو اليهودية؟ إن المهاجرين الفارين من الشرق الأوسط والأدنى يطلبون المأوى والاستقبال الأخوي من الأنصار الذين يبذلون التضحيات المادية والبشرية الكبيرة ليخففوا مأساة إخوانهم المهجرين. وقد لعبت كل من تركيا ولبنان والأردن والكويت والإمارات وقطر والمملكة العربية السعودية، دور الأنصار الرئيس في العالم الإسلامي، في استقبال المهاجرين من أفغانستان والعراق وسورية منذ عام ١١٠٢، فقد استقبلت تركيا لوحدها مليونين ونصف المليون من المهاجرين، وبلغت تكلفة ذلك ٨ مليارات دولار.

الكلمات الرئيسية: الهجرة، اللاجئين، الشرق الأدنى والأوسط، الأخلاق العالمية.

Summary

FOURTEEN CENTURIES AFTER THE
MIGRATION OF MUSLIMS TO ABYSSINIA

Mustafa Spahić

This and the following year will mark fourteen centuries since the Abyssinian king Negus refused to send back Muslim refugees from his country. These 117 refugees were horribly tortured and prosecuted in their hometown Mecca. Now, fourteen centuries after, Muslims from Afghanistan, Iraq, Syria and other countries are subjected to terrifying exodus to Europe and America. What are the basic moral and political motives and causes for this? Fourteen centuries after the exile of Muslims to Abyssinia, a question is still living and pending: who in this world of today plays the role of Meccan pagans and who is spreading stories about magians, spell casters and religion that has, allegedly nothing in common with Christian or Jewish faith? Refugees from Middle East have found asylum and worm welcome with Ansaries who suffered great material and human losses in order to ease the suffering of exiled brothers. Since the year 2011., in the Muslim world, the role of the Ansaries of Madina in accepting refugees from Afghanistan, Iraq and Syria is played by: Turkey, Lebanon, Jordan, Kuwait and Saudi Arabia. Turkey alone has accepted two and a half million refugees which cost 8 billion dollars.

Key words: Hijra, refugees, Near and Middle East, World ethos